

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

1 Vtrum personarum acceptio sit peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum personarum acceptio sit peccatum.

AD PRIMVM sic proceditur. Videtur, quod personarum acceptio non sit peccatum. In nomine. n. p. intelligitur personarum dignitas: sed considerare dignitatem personarum pertinet ad distributiuam iustitiam: ergo personarum acceptio non est peccatum.

¶ Preterea in rebus humanis personae sunt participantes, quam res, quia res sunt propter personas, & non conuerso: sed rerum acceptio non est peccatum: ergo multo minus acceptio personarum.

¶ Preterea. Apud Deum nulla potest esse iniquitas, uel peccatum: sed Deus uidetur personam accipere, quia interdum duorum hominum unius conditionis unum assumit per gratiam, & alterum relinquit in peccato, secundum illud Matth. 24. Duo erunt in lecto, unus assumetur, & alius relinquetur: ergo acceptio personarum non est peccatum.

SECONDUM. Nihil prohibetur in lege diuina, nisi peccatum: sed personarum acceptio prohibetur Deut. 1. ubi dicitur. Non accipietis cuiusquam personam: ergo personarum acceptio est peccatum.

RESPONDEO. Dicendum, quod personarum acceptio opponitur iustitiae distributivae. Constat enim aequalitas distributivae iustitiae in hoc, quod diuersis personis diuersa tribuuntur secundum proportionem ad dignitatem personarum. Si ergo aliquis consideret illam proprietatem personae, propter quam aliquid, quod ei confertur, est ei debitum, non est acceptio personae, sed causa. Vnde Glo. super illud ad Ephes. 6. Personarum acceptio non est apud Deum, dicit, quod Deus iudex iustus causas discernit, non personas. Puta, si iudex aliquis promoueat aliquem ad magistratum propter sufficientiam scientiae, hic attenditur causa debita, non persona. Si autem aliquis consideret in eo, cui aliquid confertur, non id propter quod id, quod ei datur, esset ei proportionatum, uel debitum, sed solum hoc, quod est homo, puta, Petrus, uel Martinus, hic est acceptio personae: quia non attribuitur ei aliquid propter aliquam causam, quae faciat eum dignum, sed simpliciter attribuitur personae. Ad personam autem refertur quaecumque conditio non faciens ad causam, propter quam sit dignus hoc dono. Puta, si aliquis promoueat aliquem ad prelationem, uel magistratum, quia est diues, uel quia est consanguineus iuris est acceptio personae. Contingit tamen aliquam conditionem personae facere eam dignam respectu unius rei, & non respectu alterius. Sicut consanguinitas facit aliquem dignum ad hoc, quod, insitruatur haeres patrimonij, non autem ad hoc, quod conferatur ei prelatio ecclesiastica. Et ideo eadem conditio personae in uno negotio considerata, facit acceptiorem personam, in alio autem non facit. Sic ergo patet, quod personarum acceptio opponitur iustitiae distributivae in hoc, quod praeter proportionem agitur: nihil autem opponitur uirtuti, nisi peccatum. Vnde consequens est, quod personarum acceptio sit peccatum.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod in distributiuam iustitiam considerantur conditiones personarum, quae faciunt ad dignitatem, uel debiti causam. Sed in acceptiorem personarum considerantur conditiones, quae non faciunt ad causam, ut dictum est.

AD SECUNDVM dicendum, quod personae proportionantur, & dignae redduntur in aliquibus, quae eis distribuuntur propter aliquas res, quae per-

Atinent ad conditionem personae: & ideo huiusmodi conditiones sunt attendendae tamquam propriae causae. Cum autem considerantur ipsae personae, attenditur non causa, ut causa: & ideo patet quamuis personae sint digniores simpliciter, non tamen sunt digniores quo ad hoc.

AD TERTIVM dicendum, quod duplex est datio. Una quidem pertinet ad iustitiam, qua scilicet alicuius dat alicui, quod ei debetur: & circa tales dationes attenditur personarum acceptio. Alia est datio ad liberalitatem pertinet, qua scilicet gratis datur alicui, quod ei non debetur: & talis est collatio munerum gratiae, per quam peccatores assumuntur a Deo. Et in hac donatione non habet locum personarum acceptio: quia quilibet absque iniustitia potest de suo dare quantum uult, & cui, uult, secundum illud Matth. 20. An non licet mihi, quod uolo, facere? Tolle quod tuum est, & uade.

ARTICVLVS II.

Super Quaestione sexagesimae tertiae articulum secundum.

Vtrum in dispensatione spiritualium locum habeat personarum acceptio.

AD SECUNDVM sic proceditur. Videtur, quod in dispensatione spiritualium locum non habeat personarum acceptio. Conferre enim dignitatem ecclesiasticam, seu beneficium alicui propter consanguinitatem, uidetur ad acceptiorem personarum pertinere, quia consanguinitas non est causa faciens hominem dignum ecclesiastico beneficio: sed hoc non uidetur esse peccatum, cum hoc ex consuetudine Praelati ecclesiae faciatur: ergo peccatum personarum acceptiorem non uidetur locum habere in dispensatione spiritualium.

¶ 2. Preterea. Praefere diuitem pauperi uidetur ad acceptiorem personarum pertinere, ut patet Iaco. 2. sed facilius dispensatur cum diuilibus, & potentibus, quod in gradu prohibito contrahant matrimonium, quam cum aliis: ergo peccatum personarum acceptiorem non uidetur locum habere circa dispensationem spiritualium.

¶ 3. Preterea. Secundum iura sufficit eligere bonum, non autem requiritur, quod aliquis eligat meliorem: sed eligere minus bonum ad aliquid altius, uidetur ad acceptiorem personarum pertinere: ergo personarum acceptio non est peccatum in spiritualibus.

¶ 4. Preterea. Secundum statuta ecclesiae eligendus est aliquis de gremio ecclesiae: sed hoc uidetur ad acceptiorem personarum pertinere, quia quilibet sufficiens alibi inueniretur: ergo personarum acceptio non est peccatum in spiritualibus.

SECONDUM est, quod dicitur Iaco. 2. Nolite in personarum acceptiorem habere fidem Domini nostri Iesu Christi. Vbi dicit glo-

In ar. 2. eiusdem q. no. ta quatuor. Primo quod cois uilitas, ad q. principaliter ordinatur ministeria ecclesiastica, non est uilitas corporalis, sed spiritualis: quoniam ut ex dictis in praecedenti libro patet, regimen ecclesiasticum in hoc differt a civili, quod hoc ordinatur ad commune bonum exterioris, puta, pacem, iustitiam, &c. Illud uero ad interiorum animarum pacem. Quia ergo aliquis propter potentiam seculari erit magis uilis communi salutis animarum, puta, quia erit sufficiens ad euellendos hereticos inficientes Christum gregem, uel ad cogendum potentes clericos, ut seruentur quae sunt de uita, & honestate clericorum, uel aliquid huiusmodi, non habetur ratio personae, sed causa. Si quis etiam considerat, quod spiritualia sine temporalibus propter nostram infirmitatem male subsistunt, quando exteris paribus proponeretur ille, qui utilior esset ad temporalia bona, non esset personae, sed causa acceptio. Sed quando caetera non sunt paria, puta, quia pro temporalibus optimus, sed spiritualia negligit, praeferenda est utilitas spiritualis temporalis: quia illa est finis, quoniam temporalia data sunt Ecclesiae propter spiritualia.

¶ Nota